

«Кимнинг бу дунёда икки юзи бўлса, қиёмат куни унинг оловдан бўлган икки тили бўлади», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Иккиюзламачилик чақимчиликдан ҳам ёмондир. Чунки чақимчи бир тарафнинг гапини бошқасига ташийди. Иккиюзламачи эса икки тарафнинг гапини ташийди.

Икки душман тарафнинг олдига кириб, уларни яраштириш учун иккисига ҳам хушомад қилиб, тўғри гапни гапирган одам иккиюзламачи бўлмайди.

Бировнинг ёмонлигидан қўрққани учун сиртдан бошқача кўриниш ҳам иккиюзламачилик бўлмайди. Балки узрли ҳолат бўлади.

يَا لَصِّهَلِّ لَوُوسَرَ يَلَعُ لُجَرَ نَذَاتَسَا ؛ تَلَاقُ اَهْنَعُ هَلِّ لَوُوسَرَ يَلَعُ نَعُ
نُبَا وَ اَهْرِي شَعْلَا وَحَا سَنَّبُ هَلِّ اُونَدِّيَا «؛ لَاقَفَ مَلَسَوَ هَلِّ لَوُوسَرَ
يَلَعُ نَعُ اَيُّ لُجَرَ يَلَعُ لَوُوسَرَ اَيُّ تَلَقُ مَلَكَلَا هَلِّ نَالَا لَخَدَا مَلَفَ ، «اهْرِي شَعْلَا
هُكَرَتَا نَمَسَا لَوُوسَرَ نَا اَهْرِي شَعْلَا ؛ لَاقُ ؟ مَلَكَلَا هَلِّ تَلَلَا مُتَا تَلَقُ
هُكَرَتَا نَمَسَا لَوُوسَرَ . «وَشُحُفَا لَوُوسَرَ نَمَسَا لَوُوسَرَ دَوُوسَرَ اَهْرِي شَعْلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Бир киши Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига киришга изн сўради. Бас, у зот:

«Унга изн беринглар. У ўз уруғининг қандай ҳам ёмон биродари ёки уруғининг қандай ҳам ёмон ўғли», дедилар.

У кирганида эса унга мулойим гап айтдилар. Мен:

«Эй Аллоҳнинг Расули, айтган гапингизни айтдингиз-у, кейин унга мулойим гапирдингиз?» дедим.

«Эй Оиша! Одамларнинг ёмони одамлар унинг фаҳшидан қўрқиб, тарк қилганларидир», дедилар».

Тўртовлари ривоят қилишган.

Абу Дардо розияллоҳу анҳу: «Бир қавмларнинг юзларига табассум ила боқамиз, аммо қалбларимиз уларни лаънатлайди», деган.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди